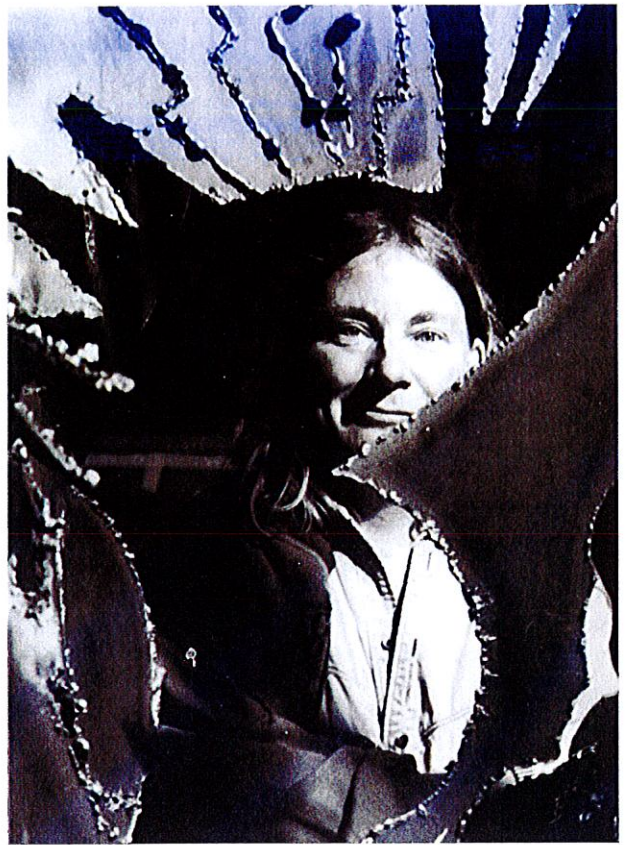

Met Irène Prinsen het Nieuwe jaar in

'Ik ben altijd een enfant terrible geweest' zegt Irène Prinsen stralend als ik bij haar binnentreed en meteen tegen een monumentaal wonderlijk stalen beeldhouwwerk stuit dat het hele atelier overvol lijkt te maken. 'Als klein kind liep ik al zo vaak weg dat mijn moeder mij in wanhoop aan een paal vastbond met een kilometerlang touw, dat wel. Ik had dus genoeg speelruimte. Ook haalde ik alles uit elkaar wat maar te demonteren viel zonder het natuurlijk weer in de originele toestand te kunnen terug brengen. Toen leerde ik lezen en mijn leven veranderde op slag. Plotseling was ik stil en las alleen nog maar rijp en groen.'

'In mijn middelbare schooltijd te Amsterdam kwam ik in aanraking met kunst. Allereerst met literatuur. Op mijn school gaven verschillende schrijvers en vertalers les en bovendien zat ik elke week in het Stedelijk Museum waar ik zaterdag ook een trouw bezoeker werd van de concerten eigentijdse muziek. Dit mondde uit in een universitaire studie Wijsbegeerte en Letteren.

Aan het eind van mijn studie kwam ik in een kunstenaarsmilieu terecht; de artiesten werden mijn vrienden. Met hen ging ik naar tentoonstellingen van o.a. de Onafhankelijken waardoor mijn belangstelling werd gewekt. Ik ging tekenen, daarna boetseren en besloot te leren bronsgieten bij Joosten. Op dat ogenblik ontstond een tweestrijd tussen filosofie en de beeldende kunst. De laatste heeft uiteindelijk gewonnen met alle consequenties vanden zoals werken in een fabriek om brood op de plank te krijgen. Werkelijk afschuwelijk! Toch is mijn studie niet voor niets geweest want de Klassieken zijn voor mij een onuitputtelijk reservoir en oefenen dagelijks invloed op mij uit.'

Irène weet boeiend te vertellen over de oude Grieken maar dat niet alleen, ook weet ze je duidelijk te maken waarom iets verloopt zoals het verloopt en hoeveel invloed iets eeuwenlang kan hebben. Maar we moeten verder met haar verhaal.

Irène: 'Ik ging naar de Vrije Academie in Den Haag, leerde lassen en ontdekte dat staal het materiaal voor mij is. Staal is hard, geeft weerstand, je moet het veroveren.'

Ze toont mij bijzonder grote slijptollen en snijbranders die stevige en krachtige ledematen vereisen die de sterke Irène in hoge mate bezit.

Haar laatste werk, 'Fabulae' genaamd zijn door de poort van de tijd stromende verhalen. Je ziet allerlei mythische dierfiguren en menselijke wezens in een tot de verbeelding sprekende vegetatie

uitgesneden in enkele meters hoge halve cirkelvormen.

Irène: 'Met snijbranders ga ik door het staal heen als een schilder met zijn verf over het doek. Al die techniek heb ik mij in de loop der jaren aangeleerd en steeds vervolmaakt. Die mogelijkheid daartoe is mij verleend door een constructiebedrijf hier in Leiden. Mijn eerste werk 'Basiliëk voor El Greco' is nog steeds te bezichtigen in de Hooglandse Kerk. Een Stichting Hommage El Greco in het leven geroepen door enkele Leidse burgers onder leiding van een Gemeenteraadslid, heeft dat mogelijk gemaakt. Het werk is 13 meter lang en weegt 1,5 ton dus je begrijpt dat kan niet zomaar in mijn atelier staan.'

Ik zucht en Irène ook. Want er komt nog meer.

Irène: 'In Spanje maakte ik kennis met het werk van El Greco en kwam diep onder de indruk van zijn schilderijen. Thuis vertaalde ik dat op mijn wijze in ruimtelijke hedendaagse kunst. Ik begin altijd eerst met een plattegrond. Ook de titel heb ik dan al.

Daarna begin ik met schetsen en als ik denk zo moet het worden geef ik dat in grote lijnen op de staalplaat aan. Dan begin ik. Door het staal open te snijden, te vervormen en te verbuigen ontstaan grote contouren waardoor invallend licht ook mee gaat spelen. Dat beïnvloedt weer de vormen en er komen schaduwbeelden die afhankelijk van de lichtbronnen mysterieuze elementen toevoegen. Zo ontstaat er een derde dimensie. Terwijl ik bezig ben veranderen de dingen en krijgen karakter. Er worden figuren in het metaal gebrand, stukken uiteen getrokken en weer samengevoegd. Door hitte veranderen gedeelten van kleur, ontstaan er kartelranden en allerlei rafels die ik uiteindelijk weer aan elkaar las of juist weer teniet doe.'

Irène weet ongelooflijk veel expressie in haar visionair werk te brengen. Er is zoveel te zien en te ontdekken dat je

niet uitgekeken raakt. Het is een nieuwe kunstvorm zegt ze zelf, schilderen (lichteffecten), tekenen (de lijnen) en sculptuur.

Irène: 'Het gaat bij mij altijd anders dan normaal. Ik loop langs het strand en plotseling krijg ik het idee . . . ik moet de Apocalypse maken. Die is toen in 1991/92 ontstaan.

Na mijn derde grote werk, 'Fabulae' dacht ik even op te houden maar ik heb alweer een nieuw idee en wil er eigenlijk nu al aan beginnen. Toch ben ik even met ander materiaal bezig: marmer. Ook schitterend. Schoonheid is geen taboe in mijn werk. Schoonheid is eigenlijk iets natuurlijks, iets wat iedereen aanvoelt. Ik probeer het contact met de Klassieken te herstellen door de traditie in eigentijdse vorm te sublimeren. Het werk is ook commentaar op de geschiedenis van de schilderkunst in de vorm van ruimtekunst. Wat ik doe hoort bij de eindtijd waarin wij leven.

Enerzijds opwaardering van de traditie, we hebben zoveel beleefd dat moet eerst verwerkt worden. Anderzijds is het typerend voor een eindtijd om een synthese te creëren tussen de verschillende waarnemingsregisters. Dat zie je aan het eind van de 19de eeuw in de Franse poëzie heel duidelijk. Beaudelaire schreef een gedicht (Correspondances) waarin hij spreekt over het ontwikkelen van een eenheidservaring op basis van uiteenlopende waarnemingsregisters. Zo verbindt mijn werk schilder-/ tekenkunst (de lichtwerking in staal) met sculptuur (driedimensionale vorm in staal) en architectuur (de metafoor van de basiliëk) enz.

Bij de opening op 2 januari hoop ik dan beeldende kunst d.w.z. ordening in de ruimte te betrekken op muziek (ordening in de tijd) door middel van een uitvoering van de compositie Apocalypse op het beeld Apocalypse. Daarvan is John van Helsdingen, de paukenist van het Residentie Orkest, de componist.'